

Το ταξίδι μιας ευχής

Αναστασία Ξενοφώντος Γαϊτάνου

Ο κυρ-Ανέστης με τρεμάμενο χέρι προσπάθησε να ανοίξει την πόρτα του μικρού του μαγαζιού. Δυσκολεύτηκε αλλά στο τέλος τα κατάφερε. Μπήκε μέσα και τον καλωσόρισαν δεκάδες κεριά που κάλυπταν κάθε άδειο χώρο στο μαγαζί του. Σε ράφια που η σκουριά τα είχε μισοφάει, σε πάγκους ξύλινους που η σκόνη είχε πάρει το πάνω χέρι, σε καλάθια και σε κάθε γωνιά του μικρού-στενάχωρου χώρου υπήρχαν κεριά. Οι φίλοι του, το βιος του, η χαρά του.

Δεν είχε και πολλά για τα οποία να χαιρείται ο κυρ-Ανέστης. Παιδιά δεν απέκτησε ποτέ, μα αυτό δεν τον ενοχλούσε μέχρι που έχασε τη γυναίκα του. Το λουλούδι του, το φως του... την κυρά-Φροσύνη. Έφυγε εδώ και πέντε χρόνια και κάθε χρόνο ο κυρ-Ανέστης σκέβρωνε όλο και περισσότερο, λες και η καμπούρα του κουβαλούσε όλη τη θλίψη της καρδιάς του. Μόνο τα κεριά του έμειναν.

Από μικρός που έβλεπε τον μπαμπά και τον παππού του να φτιάχνουν κεριά ήθελε και ο ίδιος να γίνει κηροποιός... Μαγευόταν με τον τρόπο που φτιάχνονταν. Μα περισσότερο μαγευόταν με το φως τους. «Το κεριό», του έλεγε ο πατέρας του, «κρατάει τις επιθυμίες αυτού που το αγοράζει. Κουβαλά τις ευχές του».

Αυτό έκανε κάθε φορά ο κυρ-Ανέστης. Άναβε τα κεριά του και έκανε την ίδια ευχή, να βρεθεί ξανά με τη γυναίκα του.

Τα κεριά άκουγαν την ευχή του μα δεν την άφηναν να φτάσει στον Θεό. Τη φυλάκιζαν μέσα στη φλόγα τους κι ας έβλεπαν τον κύριο Ανέστη να μαραζώνει. Δεν ήταν ότι δεν τον αγαπούσαν. Τον λάτρευαν. Αυτός τους έδωσε ζωή μα να... ήταν ο μόνος που είχαν. Αν αυτός έφευγε ποιος θα τα φρόντιζε, ποιος θα τα άναβε, ποιος θα τους μιλούσε; Κανείς!

Έτσι, η ευχή του κυρ-Ανέστη παρέμενε αιχμάλωτη μέσα στη φυλακή της φλόγας των κεριών του.

Εκείνο το πρωινό μπήκε στο μαγαζί του κουβαλώντας ένα σακούλι χώμα. Πήγε κατευθείαν στο εργαστήρι του. Έψαξε και βρήκε μια μικρή τσίγκινη κούπα, έριξε μέσα το χώμα και πήρε δύο κεριά που είχαν ξεμείνει από την παραγγελία που του έκανε ο Πατήρ Θεοδόσης. Μακάρι να ήταν καλά, με τις δικές του παραγγελίες κατάφερε να έχει φαγητό στο τραπέζι του.

Τα κοιτάξε. Ήταν λυγισμένα από τη μέση και πάνω. Δεν μπορούσε να τα δώσει στον ιερέα, μα από την άλλη δεν μπορούσε και να τα πετάξει. Τα στερέωσε στο χώμα και έμεινε να τα κοιτάζει. Έτσι, όπως λύγιζε το ένα προς το μέρος του άλλου, έμοιαζαν να θέλουν να αγκαλιαστούν. Μεμιάς σκέφτηκε τη Φροσύνη του. «Αχ και να μπορούσα να σε σφίξω στην αγκαλιά μου! Να μυρίσω το άρωμά σου, να χαϊδέψω τα μαλλιά σου. Αχ Φροσύνη μου πόσο μου λείπεις!» σιγομουρμούρισε και αναστέναξε βαθιά.

Τα άναψε, έκλεισε τα μάτια και έκανε την ίδια ευχή «Μακάρι να βρεθώ ξανά με τη Φροσύνη μου». Στη συνέχεια τα έβαλε στο πάτωμα, μπροστά από ένα ξέχειλο πανέρι. Οι καμπάνες της εκκλησίας του θύμισαν ότι έπρεπε να βιαστεί. 25 του Σεπτέμβρη σήμερα και γιόρταζε η Αγία Ευφροσύνη, η Φροσύνη του. Πήρε τα κεριά της παραγγελιάς και έφυγε.

Τα κεριά έμειναν μόνα και άρχισαν να ανησυχούν για τούτα τα νεοφερμένα κεριά που δεν γνώριζαν το μυστικό τους.

Οι δύο φλόγες τσιτσίρισαν για λίγο, προς στιγμή πήγαν να σβήσουν μα κατάφεραν να μείνουν ζωντανές, μεγάλωσαν, άγγιξαν τα κεριά κι εκείνα ξύπνησαν. Το πρώτο πράγμα που αντίκρισαν ήταν η φλόγα του διπλανού τους. Πόσο όμορφη τους φάνηκε. Έμοιαζε να χορεύει στους ήχους μιας υπέροχης μελωδίας. Αυτό όμως που τα μάγεψε ήταν το φως που σκορπούσε και τα μυριάδες χρώματα που κρύβονταν μέσα της.

Δεν είχαν μάτια για κανένα άλλο κι ας υπήρχαν κοντά τους δεκάδες κεριά, άλλα μικρά, άλλα μεγάλα, άλλα πολύχρωμα, άλλα μονόχρωμα. Ούτε καν ο εαυτός τους δεν τους ένοιαζε. Η φλόγα χάιδευε τα κορμιά τους και τα έφερνε ένα βήμα πιο κοντά. Κι όσο πλησίαζαν το ένα το άλλο τόσο θαμπώνονταν από την ομορφιά που έβλεπαν και ήθελαν να την αγγίξουν. Η επιθυμία τους να γίνουν ένα ήταν τόσο δυνατή που δεν τα άφηνε να ακούσουν τις φωνές των υπόλοιπων κεριών που τα διέταζαν, τα παρακαλούσαν, τα ikέτευαν να προσέξουν, να μην αφήσουν ελεύθερη την ευχή του κυρ-Ανέστη.

Τα κορμιά τους έρχονταν όλο και πιο κοντά. Στην αρχή ήταν μόνο ένα χάδι, μετά μια αγκαλιά μέχρι που τα κεριά έγιναν ένα. Οι δύο φλόγες έσμιζαν, θέριεψαν. Και τότε κάτι φάνηκε μέσα στον διάφανο πυρήνα τους. Ένα τόσο δα μικρό αστέρι που όσο ανέβαινε τόσο μεγάλωνε. Τα υπόλοιπα κεριά κατάλαβαν. Έπρεπε να το σταματήσουν μα δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν; Το αστέρι συνέχισε την πορεία του προς την ελευθερία και όταν επιτέλους βγήκε από τα δεσμά της φλόγας πέταξε και χάθηκε σκορπώντας γύρω του μυριάδες χρώματα.

Ο κυρ-Ανέστης δεν ξαναγύρισε στο μαγαζί του. Η ευχή του είχε πραγματοποιηθεί. Τον είχαν βρει γερμένο πάνω στον στασίδι του. Στο γαλήνιο του πρόσωπο ήταν καρφισωμένο θαρρείς ένα χαμόγελο.

Τα κεριά δεν άναψαν ξανά από το δικό του χέρι αλλά από χέρια διαφορετικά αφού μετά τον θάνατό του οι συγχωριανοί του εισάκουσαν την επιθυμία του που ήταν να πάρει ο καθένας τους λίγα κεριά στο σπίτι του.

Τελευταίος μπήκε στο μαγαζί ο ιερέας. Πόσο μουντό και καταθλιπτικό του φάνηκε χωρίς τα κεριά. Το μόνο που είχε μείνει ήταν μια τσίγκινη κούπα γεμάτη χώμα. Στην αρχή σκέφτηκε να την πετάξει μα μετά πρόσεξε ότι το χώμα της ήταν πασπαλισμένο με κερί. Έσκυψε να το δει καλύτερα... Προς στιγμή του φάνηκε ότι πάνω του λαμπύριζαν τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

Δεν ήξερε γιατί αλλά πήρε την τσίγκινη κούπα και την έβαλε στο εικονοστάσι του σπιτιού του. Κάθε μέρα στερέωνε στο χώμα της και ένα κερί, απ' αυτά τα τελευταία που του είχε δώσει ο κυρ-Ανέστης και που δεν πρόλαβε ούτε να του τα πληρώσει. Το άναβε και ένιωθε ότι τον είχε δίπλα του.